

Joël Dicker

Dispariția lui Stephanie Mailer

Traducere din franceză de
Doru Mareș

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Lector:
Gabriela Riegler

Redactare:
Domnica Drumea

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Artem Vorobiev

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Cristina Niță
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DICKER, JOËL

Dispariția lui Stephanie Mailer / Joël Dicker; trad. din franceză de
Doru Mareș. - București: Editura Trei, 2018
ISBN: 978-606-40-0571-7

I. Mareș, Doru (trad.)

821.133.1

Titlul original: La Disparition de Stephanie Mailer
Autor: Joël Dicker

Copyright © Editions de Fallois, 2018

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0571-7

În legătură cu evenimentele din 30 iulie 1994

Numai cei obișnuiți cu regiunea Hamptons, din statul New York, au auzit ceva despre ceea ce s-a petrecut pe 30 iulie 1994 la Orphea, orașel balnear cocoțat deasupra malului oceanului.

La Orphea, în seara aceea, debuta primul festival de teatru din istoria localității, iar manifestarea, de importanță națională, adunase un număr serios de spectatori. Încă de la finalul după-amiezii, turiștii și populația orașului începuseră să se strângă pe strada principală pentru a asista la numeroasele festivități organizate de primărie. Cartierele rezidențiale se goliseră, astfel că păreau niște orașe-fantomă: nu vedeai pe nimeni plimbându-se pe trotuare, nu vedeai cupluri pe sub arcade, copii cu patine cu roțile pe stradă, nimeni prin grădini. Toată lumea era pe strada principală.

Pe la ora 20:00, în cartierul Penfield, acum pustiu, singura urmă de viață era o mașină care străbătea încet străzile abandonate. De la volan, un bărbat scruta trotuarele, cu o privire panicată. Nu se simțise niciodată atât de singur pe lume. Și nu se găsea nimeni care să-l ajute. Nu mai știa ce să facă. Își căuta disperat soția: ieșise să alerge și nu se mai întorsese.

Samuel și Meghan Padalin făceau parte dintre acei puțini locuitori care hotărâseră să rămână acasă în prima seară a festivalului. Nu reușiseră să obțină locuri la spectacolul de deschidere, întrucât casa de bilete fusese luată cu asalt, și nu erau câtuși de puțin interesați de festivitățile populare de pe strada principală și de pe faleză.

Ca în fiecare zi, în jurul orei 18:30, Meghan ieșise să facă jogging. Cu excepția duminicii, când îi acorda corpului puțină odihnă, parcurgea același traseu circular în fiecare seară. Pleca de acasă și urca pe strada Penfield până la Penfield Crescent, care înconjura un părculeț. Se oprea acolo pentru o serie de exerciții pe gazon — întotdeauna aceleași —, apoi se întorcea pe unde venise. Totul îi lua exact trei sferturi de ceas. Uneori cincizeci de minute, dacă își prelungea exercițiile. Niciodată mai mult.

La ora 19:30, lui Samuel Paladin i s-a părut ciudat că soția lui nu se întorsese.

La ora 19:45, a început să se îngrijoreze.

La ora 20:00, se învărtea înnebunit prin living.

La ora 20:10, n-a mai rezistat și-a pornit cu mașina prin cartier. Cel mai logic i s-a părut să străbată traseul pe care alerga de obicei Meghan. Ceea ce a și făcut.

A luat-o pe strada Penfield și a urcat pe Penfield Crescent până a cotic la intersecție. Era ora 20:20. Și nici țipenie de om pe-afară. S-a oprit o clipă ca să cerceteze parcul, dar n-a zărit pe nimeni. Abia când a călcat din nou accelerația, a observat o formă pe trotuar. La început, a crezut că era un morman de haine. Apoi și-a dat seama că era un corp. A ieșit în fugă din mașină, cu inima bătându-i puternic: era soția lui.

La poliție, Samuel Paladin a spus că în prima clipă își închipuise că soției lui i se făcuse rău din cauza căldurii. Se temuse că suferise un infarct. Când însă se apropiase de ea, văzuse sângele și gaura din ceafă.

Începuse să urle, să strige după ajutor — nici nu știa dacă era mai bine să rămână lângă soția lui sau să alerge să bată pe la uși, implorând să cheme cineva ambulanța. Vedea tulbure și i se părea că nu-l mai țin picioarele. Până la urmă, strigătele alertaseră un locuitor de pe o stradă paralelă, care a sunat la Salvare.

Câteva minute mai târziu, poliția înconjura cartierul.

Unul dintre primii agenți care au sosit la fața locului, în timp ce stabilea perimetrul de siguranță, a observat că ușa de la casa primarului, aflată în imediata apropiere a locului în care zăcea trupul neînsuflețit al lui Meghan, era întredeschisă. Nedumerit, s-a apropiat. A constatat că ușa fusese forțată. Și-a scos arma din toc, a urcat treptele dintr-un salt și și-a anunțat prezența. N-a obținut niciun răspuns. A împins ușa cu vârful piciorului și a văzut cadavrul unei femei zăcând în hol. A chemat imediat ajutoare, apoi a început să înainteze încet prin casă, cu pistolul în mână. În dreapta, în micul living, a descoperit îngrozit trupul unui băiat. Apoi, în bucătărie, a dat de primar, într-o baie de sânge, și el asasinat.

Fusese masacrată întreaga familie.

PARTEA ÎNTÂI
În abisuri

-7

Dispariția unei jurnaliste

LUNI, 23 IUNIE — MARȚI, 1 IULIE 2014

JESSE ROSENBERG

Luni, 23 iunie 2014

*Cu 33 de zile înainte de deschiderea celei de-a
XXI-a ediții a Festivalului de Teatru de la Orpea*

Prima și ultima oară când am văzut-o pe Stephanie Mailer a fost atunci când s-a strecurat la mica recepție organizată în cinstea plecării mele din poliția Statului New York.

În ziua aceea, o mulțime de polițiști de la toate brigăzile se adunaseră sub soarele amiezii, în fața micii estrade din lemn care se ridica la ocaziile importante în parcare centrului regional al poliției statale. Stăteam cocoțat acolo, alături de superiorul meu, maiorul McKenna, care mă călăuzise de-a lungul carierei și care acum mă lăuda din greu.

— Jesse Rosenberg este un tânăr căpitan de poliție, dar se pare că e foarte grăbit să plece, a spus maiorul, provocând râsetele adunării. Nu mi-aș fi închipuit că o s-o facă înaintea mea. Asta mă face să spun că viața e croită de-andoaselea: toată lumea vrea ca eu să plec, iar eu sunt în continuare aici, și toată lumea vrea să rămână Jesse, dar Jesse pleacă.

Aveam 45 de ani și părăseam poliția senin și fericit. După douăzeci și trei de ani de serviciu, mă hotărâsem să ies la pensie, la care aveam de-acum dreptul, ca să duc la bun sfârșit un proiect la care visam de multă vreme. Până pe 30

iunie, mai aveam încă o săptămână de muncă. După asta, urma să începă un nou capitol al vieții mele.

— Îmi amintesc de primul mare caz al lui Jesse, a continuat maiorul. O crimă cvadruplă înfiorătoare, pe care a rezolvat-o strălucit, deși nimeni din brigadă nu l-ar fi crezut în stare. Pe atunci, nu era decât un tânăr polițist. Începând din acel moment, toată lumea a înțeles de ce calibru e Jesse. Toți cei care au avut ocazia să lucreze cu el știu că a fost un anchetator remarcabil, ba chiar cred că pot spune cel mai bun dintre noi. L-am botezat *Căpitanul 100%*, pentru că a rezolvat toate anchetele la care a participat, ceea ce face din el un anchetator unic. Polițist admirat de colegi, expert căruia i se cere sfatul și instructor la Academia de Poliție timp de mulți ani. Jesse, lasă-mă să-ți spun: uite că au trecut douăzeci de ani de când suntem cu toții invidioși pe tine!

Adunarea a izbucnit iarăși în râs.

— Jesse, n-am înțeles prea bine ce nou proiect te așteaptă, dar îți urăm noroc în noua încercare. Află că ne vei lipsi, că vei lipsi poliției, în general, dar mai ales soțiilor noastre care la toate petrecerile date de poliție te-au sorbit din ochi.

Discursul lui a fost salutat de un ropot de aplauze. Maiorul m-a îmbrățișat amical, iar după aceea am coborât de pe scenă ca să merg să-i salut pe toți cei care, fiind prezenți, îmi arătaseră prietenia lor. În scurt timp, toată lumea s-a îndreptat spre bufet.

Rămânând pentru o clipă singur, am fost abordat de o femeie foarte frumoasă, la vreo 30 de ani, pe care nu-mi aminteam s-o mai fi văzut vreodată.

— Așadar, dumneavoastră sunteți faimosul *Căpitan 100%*? m-a întrebat ea pe un ton fermecător.

— Așa se pare, i-am răspuns zâmbind. Ne cunoaștem?

— Nu. Mă numesc Stephanie Mailer. Sunt jurnalistă la *Orpheia Chronicle*.

Ne-am strâns mâinile.

— Vă deranjează dacă vă spun *Căpitanul 99%*? a continuat ea. M-am încruntat:

— Insinuați cumva că n-am reușit să duc la bun sfârșit vreuna dintre anchete?

Ca răspuns, a scos din geantă copia unui articol din *Orphea Chronicle* de pe 1 august, 1994 și mi-a întins-o:

CVADRUPLU OMOR ÎN ORPHEA:
PRIMARUL ȘI FAMILIA SA AU FOST ASASINAȚI

Sâmbătă seara, primarul orașului Orphea, Joseph Gordon, soția acestuia și fiul lor în vârstă de 10 ani au fost împușcați în propria locuință. Cea de-a patra victimă se numește Meghan Padalin, de 32 de ani. Tânăra, care făcea jogging în momentul desfășurării evenimentelor, a fost fără îndoială martorul groazniciei scene. A fost împușcată în plină stradă, în fața casei primarului.

Articolul era însoțit de o fotografie de la locul crimei cu mine și cu Derek Scott, colegul meu de echipă de la vremea aceea.

— Unde vreți să ajungeți? am întrebat-o.

— Căpitane, cazul acela nu l-ați rezolvat.

— Ce tot spuneți?

— Atunci, în 1994, v-ați înșelat în privința vinovatului. Mă gândeam că ați vrea să știți adevărul înainte de a vă retrage din poliție.

Mai întâi, am crezut că era o glumă proastă făcută de colegii mei, apoi am înțeles că Stephanie era foarte serioasă.

— Ați început o anchetă pe cont propriu? am întrebat-o.

— Într-un fel, căpitane.

— *Într-un fel?* Va trebui să-mi spuneți mai multe dacă vreți să vă cred.

— Căpitane, nu spun decât adevărul. În scurt timp am o întâlnire în urma căreia ar trebui să obțin o dovadă incontestabilă.

— Cu cine?

— Căpitane, mi-a răspuns pe un ton amuzat, nu sunt o începătoare. Vorbim despre o știre bombă pe care niciun jurnalist n-ar risca să o piardă. Promit să vă împărtășesc ce voi afla când va veni momentul. Până atunci, v-aș ruga să-mi faceți o favoare: accesul la dosarul poliției.

— Dumneavoastră numiți asta favoare, eu șantaj! i-am spus. Să începem prin a-mi arăta parcursul anchetei dumneavoastră. Este vorba despre afirmații foarte grave.

— Sunt conștientă de asta, căpitane Rosenberg. Și tocmai din acest motiv n-am niciun chef să fiu concurată de poliția statală.

— Vă amintesc că aveți datoria de a comunica poliției toate informațiile sensibile pe care le dețineți. Așa cere legea. Aș putea face o percheziție la sediul publicației pentru care lucrați.

Stephanie părea dezamăgită de reacția mea.

— Cu atât mai rău, domnule *Căpitan 99%*, a spus. Îmi închiuiam că v-ar putea interesa, dar, probabil, deja vă gândiți la pensie și la noul proiect la care s-a referit maiorul în discurs. Despre ce este vorba? Vreți să reparați o barcă veche?

— Nu vă privește, i-am răspuns sec.

A ridicat din umeri și a părut că dă să plece. Eram sigur că era o cacealma și, într-adevăr, după câțiva pași s-a oprit și s-a întors spre mine:

— Răspunsul era chiar sub ochii dumneavoastră, domnule căpitan Rosenberg. Dar pur și simplu nu l-ați văzut.

Eram în același timp nedumerit și iritat.

— Nu sunt convins că înțeleg ce vreți să spuneți, Stephanie. Și-a ridicat palma în dreptul ochilor mei.

— Ce vedeți, domnule căpitan?

— Mâna dumneavoastră.

— Degetele, m-a corectat ea.

— Eu vă spun că mâna, am repetat, fără să pricep ceva.

— Asta e problema, a zis. Ați văzut ce ați vrut să vedeți, nu ce vi se arăta. Asta ați ratat acum douăzeci de ani.

Au fost ultimele ei cuvinte. A plecat lăsându-mi enigma, cartea de vizită și copia articolului.

Zărindu-l la bufet pe Derek Scott, fostul meu coleg de echipă, care acum vegeta la brigada administrativă, m-am grăbit să ajung lângă el și să-i arăt articolul.

— Nu te-ai schimbat deloc, Jesse, mi-a spus zâmbind, amuzat de reîntâlnirea cu acel caz de demult. Ce vrea fata aia?

— E jurnalistă. După părerea ei, în 1994 am luat țeapă. Susține că am trecut pe lângă adevăr și că ne-am înșelat în privința vinovatului.

— Poftim? a îngăimat Derek. Păi, asta-i o tâmpenie.

— Știu.

— Ce ți-a spus, mai exact?

— Că răspunsul era chiar sub ochii noștri, dar că nu l-am văzut.

Derek a rămas perplex. Părea și el la fel de tulburat, dar mi-am dat seama că voia să-și alunge gândul din minte.

— N-am să cred o iotă, a bombănit într-un târziu. Nu e decât o jurnalistă de mâna a doua care vrea să-și facă publicitate dacă tot a găsit omul potrivit.

— Poate, i-am răspuns gânditor. Poate nu...

M-am uitat spre parcare și am zărit-o pe Stephanie care tocmai urca în mașină. Mi-a făcut un semn cu mâna și mi-a strigat:

— Pe curând, domnule căpitan Rosenberg!

Dar n-a mai fost niciun „pe curând“.

Fiindcă în ziua aceea a dispărut.